

JEDNÉ KOLEMJDOUCÍ

*Ulice kolkolem hřímala se stonem,
Když, majestátná strast, vhalená v róbu černou, Mne žena mījela a rukou přenádhernou
Tlumivě houpala vlečkou i festónem.*

*Na noze sochy šla se vznešeností svou,
A ja jsem pil a pil, jak blázen hnaný biči,
V sinavém oku tom, kde uragány klíčí,
Fascinující žal a rozkoš vražednou.*

*Blesk... a pak tmoucí noc! - Prchavá krásu bledá,
Jež jsi mne vzkřísila pohledem létavic,
Cožpak to uzřím zas až ve věčnosti leda?*

*Jinde! A daleko! Pozdě! Snad nikdy víc!
vzdyt' nevíš, kamže jdu - já, kam tvůj únik vlá,
Ty, již bych miloval, ty, ježs to věděla!*

Překlad: Vladimír Holan

SVÍTÁNÍ

*Na dvorech kasáren budiček jasně zpíval
a ranní vítr vál a lampy rozzechvíval.*

*To byla hodina, kdy mračno těžkých snů
napadá na lůžkách jinochy v polosnu,
kdy lampa na dnění svým nachem odráží se
tak jako krvavé, mdlé oko chvějící se,
kdy duše, drcena svým tělem tíživým,
urputné zápasy dne s lampou svádí s ním.
Jak uslzená tvář, osušovaná váním,
vzduch věcí mizících se plní zachvíváním,
muž psaním zemdlévá a žena laskáním.*

*Z komínů začal se tu a tam již valit dým.
Nevěstky s mdlými rty a s víčky zmodralými
dřímaly, ubohé, tupými spánky svými.
Žebračky, vlekoucí své prsy mrazivé,
foukaly na uhlí a zkřehlé prsty své.
To byla hodina, kdy ve chladě a kale
bolesti rodiček se horší nenadále.
Jak vzlykot, po kterém se řine horka krev,
protrhl povětrí kohoutí rudý zpěv,
šedivé moře mlh zaplavovalo domy
a mroucí chudáci, ležící v bezvědomí,
škýtali v špitálech v posledním tažení.
A zhýralci šli spat, svou dřinou zdrceni.
Jitřenka, třesouc se v sve růžožluté robě,
šla zvolna po Seině, pusté v té ranní době,
a Paříž, mnouc si již svá víčka zamžená,
se chápala svých děl jak pilná stařena.*

Překlad: Svatopluk Kadlec